

PIESEŇ VLKA

Svorka. Láska. Zrada.

TJ KLUNE

OD AUTORA BESTSELLERU *DOM NA AZÚROVOM POBREŽÍ*

 metafora

metafora

PIESEŇ VLKA

TJ KLUNE

TJ KLUNE
PIESEŇ VLKA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 238. publikáciu.

Z anglického originálu *Wolfsong*, vydaného vydavateľstvom Tor v roku 2022,
preložil do slovenčiny Slavomír Hrivnák.
Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 448
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Wolfsong © 2016 by Travis Klune
Cover © Red Nose Studio

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Slavomír Hrivnák, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-751-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-750-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-749-5 (print)

O piesni vlka

Kedysi sa malý chlapec vrátil zo zapadnutej uličky a stal sa z neho muž. Dokáže Ox ignorovať pieseň, ktorá medzi nimi znie?

Ox mal dvanásť rokov, keď ho otec naučil veľmi cennú lekciu. Povedal mu, že nestojí za nič a že ho ľudia nikdy nepochopia. Potom odišiel.

Ox mal šesťnásť, keď na ceste stretol chlapca, ktorý neustále len rozprával. Neskôr sa dozvedel, že chlapec predtým takmer dva roky vôbec neprehovoril, a že patrí do rodiny, ktorá sa nasťahovala do domu na konci uličky.

Keď mal Ox sedemnásť rokov, dozvedel sa chlapcovo tajomstvo. To poznanie mu zafarbilo svet načerveno, oranžovo a fialovo, do farieb Alfy, Bety a Omegy.

Keď mal dvadsaťtri, do mesta sa vkradla vražda. Vpálila mu dieru do hlavy a do srdca. Chlapec bez vysvetlenia zmizol. Oči mal zaslepené krvou. Hnal sa pomstiť vražednému monštru a nechal Oxa, aby si poradil sám.

Od toho osudného dňa uplynuli tri roky a chlapec je späť. Ibaže teraz je už z neho muž a Ox už viac nedokáže ignorovať pieseň, ktorá medzi nimi znie.

Venované Ely. Za všetky tie odkazy na platforme Tumblr.

Vieš, ktoré to sú.

Ten smäd je skutočný.

*Prosím, neodchádzaj! Veď ťa ľúbime tak,
že by sme ťa najradšej zjedli!*

Maurice Sendak, Kde žijú divé zvery

KAPITOLA 1

zrnká prachu / chlad a kov

Mal som dvanásť rokov, keď môj otec položil ku dverám kufor.

„Na čo to je?“ ozval som sa z kuchyne.

Otec ticho a hrdelne vzdychol. Chvíľu mu trvalo, kým sa otočil. „Kedy si prišiel domov?“

„Pred chvíľou.“ Začalo ma svrbieť telo. Necítil som sa príjemne.

Otec sa pozrel na staré hodiny na stene. Plastový kryt ciferníku bol prasknutý. „Neskôr, ako som čakal. Pozri, Ox...“ Pokrútil hlavou. Zdalo sa, že je rozrušený. Zmätený. Môj otec bol všeličím. Opilcom, ktorý sa ľahko sa nahneval a hrozil slovami aj päšťami. Milým diablom, ktorého smiech pripomínal starý Harley Davidson WLA, ktorý sme prestavali predošlé leto. Ale nikdy nebol rozrušený. Nikdy mi nepripadal zmätený. Nie tak, ako teraz.

Svrbenie bolo čoraz neprijemnejšie.

„Viem, že nie si práve najbystrejší chlapec,“ a zase ubehol pohľadom ku svojmu kufru.

Bola to pravda. Dar bystrej mysle som do vienka veru nedostal. Mama povedala, že som celkom normálny, no otec jej oponoval, že som pomalý. Mama namietala, že to predsa nie sú žiadne preteky. Vtedy bol otec už kvalitne naložený vo whiskey, začal kričať a rozbíjať veci. Mamu neudrel. Teda aspoň nie v ten večer. Plakala, ale neudrel ju. Na to som dal pozor. Keď konečne zachrápal vo svojom starom kresle, odobral som sa do svojej izby a schoval sa pod perinu.

„Áno, pane,“ povedal som mu.

Do smrti budem prisahať, že som v jeho pohľade zazrel iskričku lásky. „Tupý ako vôl,“ povedal. Z jeho úst to neznelo nijako zlomyseľne. Jednoducho to tak bolo.

Pokrčil som plecami. Nestalo sa prvýkrát, čo mi to povedal, hoci mama ho prosila, aby to nerobil. Nehneval som sa. Bol to môj otec. Všetko vedel najlepšie.

„Celý život, na to budeš doplácať. Budeš padať na hubu.“

„Aspoň ma je dosť,“ odvetil som, akoby to nič neznamenalo. V konečnom dôsledku to bolo naozaj bezpredmetné. Ľudia sa ma báli, hoci som to tak nechcel. Bol som veľký. Ako môj otec. Veľký chlap s veľkým bruchom, vďaka alkoholu.

„Ľudia ti nebudú rozumieť,“ povedal.

„Aha.“

„Nepochopia ťa.“

„Nevadí,“ klamal som. Trápilo ma to, ale chápal som, prečo to tak je.

„Musím ísť.“

„Kam?“

„Preč. Pozri...“

„Vie to mama?“

Zasmial sa, ale neznelo to, akoby sa zabával. „Samozrejme. Možno. Vedela, čo sa stane. Pravdepodobne už nejaký čas.“

Prikročil som k nemu a spýtal sa: „Kedy sa vrátiš?“

„Ox, ľudia budú zlí. Ignoruj ich. A drž hlavu sklonenú.“

„Ľudia nie sú zlí. Nie vždy.“ Nepoznal som veľa ľudí. Vlastne som ani nemal priateľov, ale tí ľudia, ktorých som poznal, zlí neboli. Nie vždy. Len väčšina z nich nevedela, čo so mnou má robiť. Ale to bolo v poriadku. Ani ja som nevedel, čo so sebou.

Potom otec dodal: „Nejaký čas ma neuvidíš. Možno dlhú dobu.“

„A čo obchod? A dielňa?“ spýtal som sa. Pracoval dole u Gorda. Vždy, keď prišiel domov, páchol masťou, olejom a kovom. Prsty mal začierne. Nosil košeľe s vyšitým menom – Curtis. Boli vyšívane červenou, bielou a modrou niťou. Vždy som si myslel, že je úžasné mať svoje meno vyšité na košeli, že je to znak rešpektovaného muža. Niekedy ma otec vzal so sebou. Keď som mal tri roky, ukázal mi, ako sa mení olej. Ako vymeniť

pneumatiku som sa naučil ako štvorročný a keď som mal deväť, vedel som prestavať motor Chevroletu Bel Air Coupe z roku 1957. V tých časoch som aj ja nosil domov pach maziva, oleja a kovu. Neskoro do noci som sníval o tom, že mám vlastnú košelu s vyšíтым menom.

Oxnard, prečítali by ste na nej. Alebo možno len Ox.

„Gordovi je to jedno,“ povedal otec.

Mal som pocit, že klame. Gordo sa o nás zaujímal. Pôsobil drsne, ale raz mi povedal, že keď budem starší, môžem sa s ním prísť porozprávať o práci. „Chlapi ako my musia držať spolu,“ povedal vtedy. Nevedel som, čo tým myslel, ale už len skutočnosť, že na mňa myslel, mi stačila.

„Aha,“ bolo to jediné, čo som otcovi dokázal povedať.

„Nelutujem, že ťa mám,“ povedal, „lutujem všetko ostatné.“

Nerozumel som mu. „Ide o...?“

„Lutujem, že som tu,“ pokračoval, „nemôžem to tu vydržať.“

„Nevadí,“ odvetil som, „môžeme to napraviť.“ Mohli sme jednoducho odísť inam.

„To sa nedá napraviť, Ox.“

„Nabil si si telefón?“ spýtal som sa ho, pretože na to vždy zabúdal, „ne- zabudni si nabiť telefón, aby som ti mohol zavolať. Na matematike prebe- ráme učivo, ktorému nerozumiem. Pán Howse povedal, aby som ťa požia- dal o pomoc.“ Vedel som, že otec matematickým úlohám nerozumie o nič lepšie ako ja. Učivo sa volalo pre-algebra. Desivé a zložité, a pritom to bolo ešte len pre-. Čo budem robiť so skutočnou algebrou?

Otcov výraz tváre sa zmenil. Tento som dobre poznal. Rozhneval sa.

„Ty to, kurva, nechápeš?“ vyštekol.

Nechcel som ustúpiť. „Nie.“ Nerozumel som, čo mi chce povedať.

„Ox,“ začal otec vysvetľovať, „nebude žiadna matematika. Žiadne tele- fonáty. Nechci, aby som ľutoval aj teba. Musíš byť chlap, preto sa ťa to všet- ko snažím naučiť. Zosypú sa teba strašné hovná. Musíš ich vedieť striasť a pokračovať ďalej.“ Ruky mal zaťaté v päste. Nechápal som, prečo.

„Dokážem byť chlap,“ povedal som mu mysliac si, že sa bude cítiť lepšie.

„Ja viem,“ povedal. Usmial som sa naňho, ale odvrátil pohľad.

„Musím ísť,“ povedal nakoniec.

„Kedy sa vrátiš?“ spýtal som sa ho. Dopotácal sa ku dverám. Nadýchol sa, až mu zaburácalo v hrudi. Zodvihol svoj kufor, otvoril dvere a odišiel. Počul som, ako štartuje svoje staré auto. Chvíľu kašlalo, ale motor napokon nabehol. Znelo to, akoby potrebovalo nový rozvodový remeň. Napadlo mi, že mu to budem musieť neskôr pripomenúť.

Mama sa v ten večer vrátila domov neskoro. Ťahala v bistre dvojité zmenu. Našla ma v kuchyni presne na tom istom mieste, kde som stál, keď otec vyšiel z dverí. Teraz bolo všetko inak.

„Ox?“ oslovila ma, „čo sa deje?“ Vyzerala veľmi unavene.

„Ahoj, mami,“ povedal som.

„Prečo plačeš?“

„Neplačem,“ a neplakal som, pretože teraz bol už zo mňa muž.

Dotkla sa mojej tváre. Jej ruky voňali po soli, hranolčekoch a káve. Pohľadila moje mokré líca a spýtala sa: „Čo sa stalo?“

Pozeral som na ňu z výšky. Bola drobnučká. Za posledný rok som ju celkom prerástol. Prišlo mi to neuveriteľné. Premýšľal som nad dňom, kedy sa to stalo. „Postarám sa o teba,“ sľúbil som mame, „nemusíš mať starosť.“

Jej pohľad zmäkol. Skúmal som vrásky okolo jej očí a prepadnuté líca. Celá mamina tvár zívava únavou. „Ty sa predsa vždy staráš. Ale nemusíš predsa...“ zarazila sa, „odišiel?“

„Myslím, že áno.“ Omotal som si prameň jej vlasov okolo prsta. Tmavé, presne ako moje.

Ako otcove. Všetci sme boli takí tmaví... takí temní.

„Čo povedal?“ spýtala sa.

„Už je zo mňa chlap,“ odvetil som. To jediné potrebovala počuť. Rozosmiala sa, až ju zlomilo v páse.

Keď odišiel, peniaze so sebou nevzal. Aspoň nie všetky. Vlastne, nemal poriadne ani z čoho brať.

Nevzal si ani fotky. Len svoje handry, holiaci strojček, auto a nejaké náradie. Akoby ani nikdy neexistoval.

* * *

O štyri dni som mu zavolať uprostred noci. Párkrát to zazvonilo, potom sa ozvala automatická správa, že číslo už neexistuje.

Ráno som sa musel ospravedlniť mame. Telefón som totiž držal tak tuho, že praskol. Povedala, že je to v poriadku. Už sme o tom nikdy nehovorili.

Keď som mal šesť rokov, otec mi kúpil môj vlastný kufrík s náradím. Nie hračkársky. Žiadny plast a krikľavé farby, ale chladný kov. Realita.

Povedal mi: „Udržiavaj ich čisté. A boh ťa chráň, keď ich nájdem považovať sa mimo kufrík. Necháš ich zhrdzavieť a dostaneš. Nie je to na hranie. Rozumieš, čo ti hovorím?“

Kufrík som vzal do rúk s úctou. Bol to predsa dar. „Dobre,“ povedal som, pretože som svoje pocity nevedel slovami nijako vyjadriť.

Bol som v ich (*jej*) spálni. Bolo ráno, zopár týždňov po otcovom odchode.. Mama bola v práci. Vzala ďalšiu dlhú zmenu. Vedel som, že keď sa vráti domov, ledva sa udrží na boľavých nohách.

Sľnečné lúče dopadali cez okno na protiľahlú stenu. V ich svetle tancovali zrnká prachu.

V spálni som ho stále cítil. Aj ju. Oboch. Pach mŕtveho vzťahu. Bude trvať dlho, kým sa ten pach vytratí, ale prejde to. Raz.

Otvoril som dvere skrine. Jedna polovica bola takmer prázdna, až na pár drobností. Pozostatky života, ktorý nie je už viac žitý.

Otcove pracovné košeľe. Všetky štyri viseli vzadu na vešiakoch. Bolo na nich písaným písmom vyšité: *Gordoš*.

A pod tým: *Curtis. Curtis, Curtis, Curtis*.

Každý z nich som sa dotkol končekmi prstov.

Tú poslednú som stiahol z vešiaka a obliekol si ju. Bola ťažká a páchla *chlapom, potom a prácou*. Povedal som si: „Dobre, Ox. Toto zvládneš.“

Začal som zapínať gombíky, čo bolo náročné, pretože som mal príliš veľké a neohrabané prsty. Blbý a nemotorný, to som ja. Veľké ruky a nohy, hrubé a bez štipky pôvabu. Bol som priveľký aj sám pre seba.

Konečne sa mi podarilo zapnúť aj posledný gombík. Zatvoril som oči, zhlboka som sa nadýchol. Spomenul som si, ako ráno vyzerala mama. Na

tie fialové kruhy pod očami. Na zvesené ramená. „Dávaj na seba pozor, Ox,“ povedala, „a vyhni sa problémom.“ Akoby problémy bolo to jediné, čo som poznal, kurva fix. Akoby som sa do nich namáčal stále.

Otvoril som oči a pozrel sa na seba v zrkadle, ktoré bolo na dverách skrine. Košeľa mi bola priveľká. Alebo som bol primalý? Jedno z toho určite. Každopádne som vyzeral ako decko, ktoré sa na niečo hrá.

Zamračil som sa na seba, položil hlas nižšie a povedal: „Som chlap.“

Sám som tomu neveril. Prižmúril som oči a skúsil ešte raz:

„Som chlap.“

„Som chlap!“

Nakoniec som si otcovu pracovnú košeľu vyzliekol a zavesil ju naspäť. Zavrel som za sebou dvere. Vlastne som len rozvíril prach.

KAPITOLA 2

katalyzátor / snívanie s otvorenými očami

„Prosím, Gordo.“

„Ahoj, Gordo.“

Zavrčanie. „Áno, kto je to?“

Akoby to nevedel. „Ox.“

„Oxnard Matheson! Práve som na teba myslel.“

„Naozaj?“

„Nie. Čo chceš?“

Uškrnul som sa, vedel som, o čo ide. Len ten úsmev mi na vlastnej tvári pripadal zvláštny. „Aj ja ťa rád počujem.“

„Áno, áno. Dlho som ťa nevidel, chlapče,“ hneval sa. Pravda, dlho som za ním nebol.

„Ja viem. Musel som...“ Čo som mal povedať?

„Ako je to dlho, čo sa na vás tvoj darca spermii vyjebal?“

„Nejakých pár mesiacov.“ Bolo to presne päťdesiatšesť dní, desať hodín a štyridsať dva minút.

„Vyjeb sa na neho. Ale, čo ti budem hovoriť...“

Mal pravdu, ale neprestal byť mojím otcom. Nebolo to také jednoduché. „Jasné,“ povedal som.

„Mama je v poriadku?“

„Áno.“ Nebola. Nemal som pocit, že je na tom dobre.

„Ox.“

„Nie. Neviem.“

Zhlboka sa nadýchol a vydýchol.

„Máš fajčiarsku prestávku?“ spýtal som sa. Vyvolalo to vo mne bolestivé spomienky. Takmer som cítil vôňu dymu, ktorý mi páлил pľúca. Keď som sa do tej spomienky ponoril, videl som, ako sedí vonku za dielňou, fajčí a mračí sa. Dlhé nohy má natiahnuté pred sebou, členky prekrížené. Čierny olej za nechtami. Jasné a farebné tetovania na rukách. Havrany, kvety a všemožné tvary, nad ktorých významom som mohol len rozmýšľať.

„Áno. Smrtiace paličky, kamoš.“

„Mohol by si s tým skončiť.“

„Ja s ničím nekončím, Ox.“

„Aj starý pes sa môže naučiť nové triky.“

„Starý?“ odfrkol, „mám dvadsaťštyri rokov.“

„Veď vravím, starý.“

„Ox,“ všetko mu bolo jasné.

Tak som mu to teda povedal: „Nemáme sa dobre.“

„Banka?“ spýtal sa.

„Mama si myslí, že som tie upomienky nevidel.“

„Ako veľmi meškáte?“

„To neviem,“ bol som v rozpakoch. Nemal som mu volať. „Musím ísť,“ povedal som v snahe ukončiť hovor.

„Ox,“ povedal naliehavo, rázne a jasne, „koľko meškáte?“

„Sedem mesiacov.“

„To je ale zmrd,“ povedal. Bol nahnevaný.

„Ale on za to...“

„Prestaň, Ox. Neospravedlňuj ho.“

„Premýšľal som.“

„Ach jaj.“

„Mohol by som...“ Zovrelo mi hrdlo.

„Vyklop to už.“

„Dal by si mi prácu?“ vychrlil som, „potrebujeme peniaze a nemôžem dopustiť, aby sme prišli o dom. Nič iné nám nezostalo. Práce sa nebojím. Budem pre teba pracovať, Gordo, dokedy budeš chcieť. Ponúkal si mi robotu a ja som u teba chcel pracovať. A ak by si súhlasil, mohol by som nastúpiť hneď. Prepáč, nechcel som na teba tlačiť, ale tú prácu potrebujem. Teraz musím byť mužom v rodine ja,“ rozbolelo ma hrdlo. Chcel som sa niečoho napiť, ale nedokázal som sa ani pohnúť.

Gordo chvíľu mlčal. Potom konečne prehovoril: „Myslím, že som ťa ešte nikdy nepočul dlhšie rozprávať.“

„Ja toho veľa nenahovorím,“ odvetil som.

„To je pravda,“ povedal pobavene, „okej, spravíme to takto...“

Gordo dal mame peniaze, aby dohnala splátky hypotéky. Povedal, že to pôjde z výplaty, ktorú mi bude vyplácať načierno, kým preňho nebudem môcť pracovať legálne.

Mama sa rozplakala. Spočiatku to nechcela prijať, ale potom si uvedomila, že nemôže povedať nie. So slzami v očiach napokon súhlasila. Gordo ju prinútil, aby mu slúbila, že mu povie, ak nebude vládať. Pre mamu to bolo ako modré z neba. Dokonca sa na Gorda usmiala. Hádám sa aj zľahka zasmiala a potriasla bokmi.

Nevedela, že keď som mal asi šesť rokov, videl som Gorda v kine s iným mužom. Keď vchádzali dnu, držali sa za ruky. Gordo sa hlaholivo smial a v očiach mu žiarili hviezdy. Nemyslel som si, že by mal o moju mamu záujem. Potom som ho s tým mužom už nikdy nevidel. Vlastne som ho odvtedy nevidel s nikým. Chcel som sa na to opýtať, ale výraz v jeho tvári odvtedy stvrdol a ja som sa cez tú stenu neodvážil preboriť. Ľudia si neradi pripomínajú smutné chvíle.

Výhražné listy a telefonáty z banky prestali. Splatiť dlh Gordovi mi trvalo len šesť mesiacov. Aspoň to mi povedal. Vtedy som ešte celkom nevedel, ako peniaze fungujú, ale pripadalo mi, že to malo trvať dlhšie. Gordo však povedal, že sme vyrovnaní, a tým to haslo.

Veľa peňazí som však ani potom nevidel. Gordo povedal, že mi otvoril účet v banke, a že peniaze sa mi budú úročiť. Netušil som, čo znamená slovičko *úročiť*, ale dôveroval som mu. „Na daždivé dni,“ povedal.

Dážď som nemal rád.

Mal som kamaráta, volal sa Jeremy. Nosil okuliare a skoro na všetko sa nervózne usmieval. Mali sme deväť rokov. Obluboval komiksy a kreslenie, a jedného dňa mi dal obrázok, ktorý nakreslil. Bol som na ňom ja ako superhrdina. S plášťom a so všetkým. Bola to pre mňa tá najkrajšia vec, akú som kedy videl. Potom sa Jeremy odsťahoval na Floridu. Keď mi mama na mape ukázala, kde sa Florida nachádza, smutne som zistil, že je to na opačnej strane krajiny ako náš rodný Oregon.

„V Green Creeku ľudia nezostávajú,“ povedala mi, keď som prstami blúdil cestami mapy, „nič tu nie je.“

„My sme zostali,“ povedal som.

Odvrátila pohľad.

Mýlila sa. Ľudia tu *zostávali*. Nebolo ich veľa, ale zostali tu. Aj ona zostala. Rovnako aj ja a Gordo. Aj ľudia, s ktorými som chodil do školy, hoci niektorí z nich časom odišli. V Green Creeku zdochol pes. Mesto umieralo. Boli tu potraviny, bistro, kde pracovala mama, McDonald's a malé kino, kde premietali filmy zo sedemdesiatych rokov. Samozrejme nesmel chýbať obchod s alkoholom so zamrežovanými oknami. Obchod s parochňami, vo výklade hlavy figurín s červenými, čiernymi a žltými vlasmi. Gordo's. Čerpacia stanica. Dva semaforey. Jedna škola pre všetky ročníky. A to všetko uprostred pohoria Cascade Mountains.

Nechápal som, prečo by ľudia chceli odísť. Pre mňa to bol domov.

Žili sme v odľahlej časti mesta medzi stromami na konci poľnej cesty. Mali sme modrý dom s bielym lemom. Farba sa už zlupovala, ale na tom nezáležalo. V lete to tam voňalo trávou, orgovánom, tymianom a šiškami. Na jeseň mi pod nohami chrunkalo lístie. V zime stúpala z komína dym a miešal sa so snehom. Na jar na stromoch vyspevovali vtáky a v noci nás až do skorého rána strašila sova. Hú. Hú. Hú.

Na ceste poniže nás stál na konci uličky ešte jeden dom. Bolo ho vidieť cez stromy. Mama hovorila, že je prázdny, ale niekedy pred ním parkovalo auto alebo nákladiak, a v noci sa v ňom svietilo. Bol to veľký dom s mnohými oknami. Nakúkal som do nich, či niečo neuvidím, ale vždy boli zastreté. Niekedy trvalo celé mesiace, kým sa vonku objavilo ďalšie auto.

„Kto tam býval?“ Spýtal som sa otca, keď som mal desať rokov. Čosi zamrmal a otvoril si ďalšie pivo.

„Kto tam býval?“ Vyzvedal som u mami, keď sa vrátila z práce.

„Neviem,“ povedala „keď sme sem prišli, bol prázdny.“

Nikoho iného som sa nespýtal. Povedal som si, že tajomstvo je lepšie, než skutočnosť.

Nikdy mi nenapadlo vyzvedať, prečo sme sa presťahovali do Green Creeku, keď som mal tri roky. Nikdy som sa nezaujímal, či mám starých rodičov alebo iných príbuzných. Vždy sme to boli len my traja, teda až kým sme nezostali iba dvaja.

„Myslíš, že sa vráti?“ spýtal som sa Gorda, keď som mal štrnásť.

„Posraté počítače,“ zamrmal si Gordo popod nos a stlačil ďalšie tlačidlo na Nexiqu, ktorý bol pripojený k autu, „na každú kokotinu potrebujem počítač,“ stlačil ďalšie tlačidlo a prístroj nahnevane zapípal, „nemôžem to len tak otvoriť a opraviť to sám. Nie. Musím používať *diagnostické kódy*, lebo všetko je automatizované. Dedovi stačilo započúvať sa do voľnobehu a hneď vedel, čo je zle.“

Vzal som mu Nexiq z rúk a ťukol na správnu obrazovku. Vytiahol som kód a vrátil mu ho: „Katalyzátor.“

„To som vedel,“ povedal zachmúrene.

„Bude to drahé.“

„Ja viem.“

„Pán Fordham si to nemôže dovoliť.“

„Viem.“

„Nebudeš mu účtovať plnú sumu, však?“ Presne taký bol Gordo. Záležalo mu na ostatných, ale nechcel, aby sa to niekto dozvedel.

„Nie, Ox. Nevráti sa. Daj to na zdvihák, dobre?“

Mama sedela za kuchynským stolom a pred sebou mala rozloženú kopu papierov. Vyzerala smutne.

Znervóznel som: „Zase banka?“ spýtal som sa.

Pokrútila hlavou: „Nie.“

„Tak čo?“

„Ox, to je...“ Vzala pero, aby dokument podpísala. Nenapísala ani prvé písmeno. Položila pero späť na stôl a pozrela sa na mňa. „Bude to tak lepšie.“

„Ja viem,“ odvetil som.

Vzala pero a podpísala prvý hárok. Potom druhý, tretí, ďalší a ďalší.

Keď skončila, povedala: „Tak, a je hotovo,“ zasmiala sa, vstala, chytila ma za ruku a tancovali sme v kuchyni na pieseň, ktorú ani jeden z nás nepočul. Po chvíli odišla.

Keď som sa pozrel na dokumenty na stole, už bola tma.

Rozvodové papiere.

Vzala si späť svoje priezvisko za slobodna, Callawayová. Spýtala sa ma, či si aj ja chcem zmeniť svoje. Pokrútil som hlavou. Matheson mi pripadalo ako dobré priezvisko. Myslela si, že som nezbadať jej slzy, keď som to povedal, ale ja som ich videl.

Sedel som v školskej jedálni. Bolo tam hlučno. Nemohol som sa sústrediť. Bolela ma hlava. Okolo môjho stola prechádzal chlapec menom Clint so svojimi kamarátmi. Sedel som sám.

„Tak ako, retard?“ spýtal sa a jeho kumpáni sa zasmiali. Postavil som sa a zazrel v jeho očiach strach. Bol som väčší ako on. Obrátil som sa a chcel odísť, lebo mama mi povedala, aby som sa nebil. Clint za mnou ešte niečo zakričal a jeho kamaráti sa opäť rozosmiali. Povedal som si, že keď raz budem mať partiu kamarátov, nebudeme takí zlí ako oni.

Sadol som si von. Nikto ma neobťažoval. Bolo to takmer príjemné. Sendvič mi chutil.

Občas som sa prechádzal po lese. Mal som tam jasnejšiu hlavu. Stromy sa kolísali vo vetre. Vtáky mi rozprávali príbehy. Nesúdili ma.

Jedného dňa som vzal palicu a hral sa, že je to meč. Preskočil som potok, ale bol príliš široký a zmáčal som si nohy.

Lahol som si na chrbát, pozeral som sa na oblohu cez koruny stromov a čakal, kým mi uschnú ponožky. Palce na nohách som zaboril do hliny.

Na skalke vedľa mojej hlavy pristála vážka. Bola zelenomodrá, s modro žilkovanými krídlami. Mala lesklé čierne oči. Keď odletela, premýšľal som, ako dlho asi bude žiť.

Vpravo odo mňa sa čosi pohlo. Obzrel som sa a začul vrčanie. Napadlo mi, že by som mal utiecť, ale nedokázal som rozkázať nohám, ani rukám. A nechcel som tam nechať ponožky.

Tak som teda prehovoril: „Ahoj.“

Nikto mi neodpovedal, ale vedel som, že tam niečo je. „Som Ox, nemusíš sa ma báť,“ dodal som.

To niečo sa nadýchlo. Znelo to ako povzdych. Povedal som tomu, že sa mi v lese páči.

Zbadal som čiernu šmuhu, ktorá vzápätí zmizla.

Keď som prišiel domov, mal som vo vlasoch lístie a pred prázdny domom na konci uličky parkovalo auto. Na druhý deň bolo preč.

Bola zima. Odišiel som zo školy a šiel do bistra. Práve začali zimné prázdniny. Celé tri týždne nič iného, len práca u Gorda v dielni. Bol som šťastný.

Kým som otvoril dvere do Oázy, začalo opäť snežiť. Nad hlavou mi zazvonil zvonček. Pri dverách stála nafukovacia palma. Zo stropu viselo papierové slnko. Pri pulte sedeli štyria ľudia a pili kávu. Vo vzduchu visel pach spáleného tuku. Mal som to tam rád.

Čašníčka Jenny praskla žuvačkovú bublinu a usmiala sa na mňa. Bola o dva ročníky vyššie ako ja. Niekedy sa na mňa usmievala aj v škole. „Ahoj, Ox,“ povedala.

„Ahoj.“

„Je ti zima?“

Pokrčil som plecami.

„Máš červený nos,“ podotkla.

„Aha.“

Zasmiala sa: „Si hladný?“

„Áno.“

„Sadni si. Prinesiem ti kávu a poviem tvojej mame, že si tu.“ Sadol som si do boxu vzadu, ako vždy. Niežeby mi patrilo, ale všetci vedeli, že je to môj box.

„Maggie,“ Jenny sa vrátila do kuchyne, „je tu Ox.“ Žmurkla na mňa, keď pánovi Marshovi niesla tanier s vajíčkami a toastom. Pán Marsh s ňou šibalsky koketoval, hoci mal osemdesiatštyri rokov. Jenny sa zachichotala a položila pred neho tanier. Dal si na vajíčka kečup. Zdalo sa mi to zvláštne.

„Ahoj,“ povedala mama, keď mi priniesla kávu.

„Ahoj.“

Prstami mi prešla po vlasoch a zhrabla z nich snehové vločky. Spadli mi na plecia a začali sa topiť. „Ako idú skúšky?“

„Myslím, že dobre.“

„Učil si sa poctivo?“

„Áno, ale zabudol som, kto bol Stonewall Jackston.“

„Ox,“ povzdychla si.

„To nič,“ odvetil som, „zvýšok mám správne.“

„Určite?“

„Áno.“

Mama mi verila, pretože som nemal vo zvyku klamať. „Si hladný?“ spýtala sa.

Prikývol som: „Áno. Môžem si dať...“

Zazvonil zvonček a vošiel muž. Pripadal mi známy, ale nedokázal som ho zaradiť. Bol v Gordovom veku, veľký a mocný. Mal plnú, svetlú bradu. Rukou si prešiel po vyholenej hlave. Zavrel oči, zhlboka sa nadýchol a potom pomaly vydýchol. Keď otvoril oči, prisahal by som, že sa v nich zablysko. Boli jasno modré.

„Daj mi sekundu,“ povedala mama. Išla za tým mužom a ja som sa snažil neďávať na nich. Bol to cudzinec, to áno, ale bolo v tom aj niečo iné. Kým som pil kávu, premýšľal som nad tým.

Posadil sa do vedľajšieho boxu. Sedeli sme oproti sebe. Krátko sa na mňa usmial. Bol to príjemný úsmev, žiarivý a zubatý. Mama mu dala jedálny lístok a povedala, že sa vráti. Hneď som si všimol, ako Jenny